

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ Τάσος Καραμήτσος

Ψευδαισθήσεις

Διαβάζω το κυβερνητικό σχέδιο για τους επόμενους μήνες στην οικονομία έτσι όπως αποτυπώνεται σήμερα στο «ΘΕΜΑ» από συνομιλίες με κορυφαίες κυβερνητικές πηγές και αντί να μου λύνονται οι απορίες ανησυχώ όλο και περισσότερο. Δεν αντιλαμβάνομαι, για παράδειγμα, τι σημαίνει ότι «πρέπει να πληρώσουμε οπωσδήποτε τη δόση του ΔΝΤ ως χώρα, αλλά δεν είναι το ίδιο αν δεν πληρώσουμε τις δόσεις στην ΕΚΤ γιατί η σύμβαση με αυτή διέπεται με βάση το ελληνικό δίκαιο» και άλλα παρόμοια; Δηλαδή αν δεν πληρώσουμε τον Ντράγκι δεν πτωχεύουμε, δεν είναι πιστωτικό γεγονός αυτό, ή όχι; Μήπως μάλιστα ο Ντράγκι, αν τον «γράψουμε», κάνει κι αυτός το ίδιο και μας κόψει τον ΕΛΑ, δηλαδή την παροχή μετρητών προς τράπεζες που κυμαίνεται από 700 εκατ. έως 1,5 δισ. ευρώ

εβδομαδιαίως και κρατάει ανοιχτές τις τράπεζές μας; Πιστεύει κανείς ότι εμείς θα πούμε ότι δεν πληρώνουμε την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα μια ωραία μέρα και την επομένη αυτοί θα κάτσουν να μας κοιτάνε; Διαβάζω ότι ο Πούτιν μάς υποσχέθηκε 5 δισ. ευρώ είτε ως προκαταβολή για τον αγωγό, είτε αν δεν γίνει ο αγωγός θα μας τα δώσει ως δάνειο και ότι εμείς αυτό το έχουμε σίγουρο και δεμένο. Μήπως το έχουμε ξανακούσει αυτό από τους Ρώσους στο παρελθόν όταν πηγαينوέρχονταν ο Παπανδρέου και μετά ο Σαμαράς; Δηλαδή εσείς λέτε ότι ο Σόιμπλε που το χλευάζει («πηγαίνετε να πάρετε και 200 δισ. ευρώ από το Πεκίνο και τη Μόσχα») είναι απλώς ένας κομπλεξικός και άσχετος τύπος που ρισκάρει να γελοιοποιηθεί στην κοινή γνώμη της Γερμανίας αλλά και όλου

του κόσμου; Μπορεί να είναι κι έτσι, αλλά δεν του δίνω και πολλές πιθανότητες. Έχουν οι δικοί μας υπόψη τους ότι και να μας τα έδιναν απαγορεύεται ο δανεισμός αμέσως ή εμμέσως από τις συμβάσεις των ελληνικών μνημονίων που (θυμίζω) δεν έχει σκίσει ακόμα ο Τσίπρας; Διαβάζω ακόμα ότι στην κυβέρνηση λένε ότι, αν τη βγάλουμε έως τον Σεπτέμβριο με τις μεγάλες δόσεις του καλοκαιριού προς τους δανειστές, τότε τη γλιτώσαμε, δεν θα έχουμε ανάγκη να δανειζόμαστε τόσα πολλά και θα καταφέρουμε να κυβερνάμε μια χαρά. Ναι, αυτό ισχύει αν κάθε μήνα το κράτος λειτουργεί μόνο για τους δημοσίους υπαλλήλους και τους συνταξιούχους και δεν πληρώνει τίποτα και κανέναν άλλον. Αν ισχύει κι αυτό, γιατί δεν είναι βέβαιο. Ήδη το Δημόσιο χρωστάει

περί το 1,5 δισ. ευρώ προς τρίτους και ένας από τους λόγους που η αγορά είναι νεκρή τελείως είναι και αυτός. Διαβάζω και για επενδύσεις που φιλοδοξεί η κυβέρνηση να γίνουν στη χώρα. Καλά, δεν βλέπουν και δεν ακούνε κανέναν πλέον από τους επιχειρηματίες Έλληνες και ξένους που βρίσκονται σε πανικό για την κατάσταση που επικρατεί; Γιατί δεν ρωτάνε τους τρεις βασικούς επιχειρηματίες της χώρας που έδωσαν μάχη υπέρ της εκλογής του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα προσωπικά να τους πουν τη γνώμη τους; Δεν παρακολουθούν τους διεθνείς οίκους αξιολόγησης που μας υποβαθμίζουν συνεχώς; Το τέλος των ψευδαισθήσεων έχει έρθει και ο χρόνος τελειώνει σε πολύ λίγο έως τον Ιούνιο. Ας το πάρουν απόφαση γιατί θα είναι κρίμα πρώτα απ' όλα για την Ελλάδα.

Η ΑΥΓΗ

Η διαπραγματεύση και η προπαγάνδα τρόμου

Την ώρα που οι διαπραγματεύσεις με τους εταίρους - δανειστές μπαίνουν σε κρίσιμη φάση, καθώς πλησιάζει η συνεδρίαση του Eurogroup της 24ης Απριλίου, μαίνεται ο πόλεμος των διαρροών με πρωταγωνιστή, ως συνήθως, τον Γερμανό υπουργό Οικονομικών Β. Σόιμπλε. Και τι δεν έχει η προπαγάνδα τρόμου για τη χώρα μας. Από Grexit και έκδοση παράλληλου νομίσματος ως χρεοκοπία εντός του ευρώ! Ο στόχος των δηλώσεων και των διαρροών είναι να αναγκαστεί η νέα ελληνική κυβέρνηση να υποκύψει στις πιέσεις και να εφαρμόσει μνημονιακά μέτρα. Να εφαρμόσει δηλαδή νέες περικοπές συντάξεων, μαζικές απολύσεις, αύξηση συντελεστών του ΦΠΑ και να προχωρήσει στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας.

Οι δυνάμεις της Ευρωδεξιάς, διεθνείς και εγχώριες, ζητούν από τη νέα κυβέρνηση να ακολουθήσει τη γραμμή της προηγούμενης κυβέρνησης Σαμαρά - Βενιζέλου και να υποταχθεί στις μνημονιακές πολιτικές. Το σύστημα της διαπλοκής, έπειτα από μια περίοδο αυτοσυγκράτησης μπροστά στη νέα κατάσταση, άρχισε να κινδυνολογεί και να εγκυβρίζει τη νέα κυβέρνηση για τη στάση της. «Χωρίς Μνημόνια δεν υπάρχει χρηματοδότηση» λένε τώρα, ενώ πριν από έναν μήνα οι ίδιοι προέβλεπαν υποχώρηση των δανειστών.

Το πολιτικό και μιντιακό σύστημα επιχειρεί να ανασυγκροτηθεί. Ποντάρει στη σκληρή στάση των δανειστών, αδιαφορώντας για τις συνέπειες που μπορεί να έχει στην ίδια τη χώρα. Ανακαλύπτει μονομερείς ενέργειες, δίνοντας «γραμμή» στους δανειστές. Εγκυβρίζει τη νέα κυβέρνηση επειδή δεν υποχωρεί στις απαιτήσεις των δανειστών για συνέχιση της πολιτικής

της σκληρής λιτότητας και της εσωτερικής υποτίμησης, που πλήγωσε βαθιά τη χώρα και τον λαό μας. Ματαιοπονούν όμως ζητώντας από τον Τσίπρα να γίνει Σαμαράς. Ο πρωθυπουργός στη συνέντευξή του στο πρακτορείο Reuters ξεκαθάρισε ότι η Αθήνα δεν πρόκειται να υποχωρήσει από την πολιτική διαφωνία στα τέσσερα σημεία: εργασιακές σχέσεις, ασφαλιστικό, αύξηση του ΦΠΑ, αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας. Ο συμβιβασμός που επιδιώκει η νέα ελληνική κυβέρνηση δεν μπορεί παρά να σέβεται τη σαφή εντολή του ελληνικού λαού έτσι όπως αυτή εκφράστηκε στις εκλογές του Ιανουαρίου. Ας μην έχει το εγχώριο μνημονιακό σύστημα ψευδαισθήσεις. Η νέα ελληνική κυβέρνηση εργάζεται για την επίτευξη ενός έντιμου συμβιβασμού, αλλά δεν πρόκειται να υποταχθεί στις μνημονιακές πολιτικές.

Το κυβερνητικό κλιμάκιο, που συμμετέχει στις διαπραγματεύσεις, έχει σαφή στρατηγική, προκειμένου να υπάρξει ενδιάμεση συμφωνία για την άρση της χρηματοπιστωτικής ασφυξίας και την εκταμίευση των οφειλόμενων ποσών από τους πιστωτές προς την Ελλάδα. Η άρση της ασφυξίας αυτής αποτελεί πλέον αναγκαία προϋπόθεση για την εξυπηρέτηση των υποχρεώσεων της χώρας σε διεθνές επίπεδο.

Παρά τις υποβολιμαίες «πολεμικές ιαχές» και τις αλλοπρόσθαλλες διαρροές, η κυβέρνηση παραμένει αισιόδοξη για συμφωνία μέχρι το τέλος του μήνα. Η Ευρώπη έχει μάθει να ζει μέσα από τις διαφωνίες της, να συνθέτει και να προχωράει. Η Αθήνα έχει διανύσει τα βήματα που πρέπει. Τώρα ο λόγος είναι στους εταίρους - δανειστές: να διανύσουν την απόσταση που έχει απομείνει.

ΤΟ ΒΗΜΑ Μαλούχος Γεώργιος Π.

Ο Ιάκωβος, ο Λευκός Οίκος ο Γιάνης Βαρουφάκης και η εθνική εορτή των... ΗΠΑ

Την ώρα που άπαντες ασχολούνται με το δεκάλεπτο κατά το οποίο συνομίλησε ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα με τον υπουργό Οικονομικών Γιάνη Βαρουφάκη, είναι ενδιαφέρον ότι ουδείς αναρωτιέται το πώς βρέθηκε ο Έλληνας υπουργός στο Λευκό Οίκο για αυτή τη συνομιλία. Όμως αυτό το πώς, είναι πολλαπλά διδακτικό.

Στον Λευκό Οίκο πραγματοποιείται κάθε χρόνο μία επίσημη τελετή, παρουσία του Αμερικανού προέδρου, για να τιμηθεί η ελληνική εθνική επανάσταση της 25ης Μαρτίου 1821. Σε αυτή την τελετή προσκαλούνται στελέχη από την ομογένεια και παραβρίσκεται κι ένας εκπρόσωπος της ελληνικής κυβέρνησης. Κι εδώ είναι το «κλειδί»: Πώς φτάσαμε στο να υπάρχει αυτή η τελετή; Γιατί να γίνεται κάθε χρόνο; Στις αρχές της δεκαετίας του 1980, όταν οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις βρίσκονταν στο ναδίρ τους, ο μακαριστός αρχιεπίσκοπος πρώην Βορείου και Νοτίου Αμερικής Ιάκωβος (ναι, αυτός που με περισσή αθλιότητα και επιπολαιότητα επιβλαβή για την Ελλάδα πολλοί τότε αποκαλούσαν «Σιάκωβο»), επιχειρούσε να κάνει κάτι για να κρατήσει στη ζωή τις σχέσεις Ουάσιγκτον - Αθηνών που χαροπάλευαν.

Σκέφτηκε λοιπόν να προτείνει στον τότε πρόεδρο Ρήγκαν, με τον οποίο τον συνέδεε στενή φιλία, την ιδέα η 25η Μαρτίου να τιμάται ως εθνική επέτειος όχι μόνον της Ελλάδας, αλλά και των ΗΠΑ, λόγω του ισχυρού εκεί ελληνοισμού, αλλά, κυρίως, λόγω των πνευματικών και πολιτικών δεσμών της αμερικανικής συμπολιτείας με τα ελληνικά ιδανικά της δημοκρατίας.

Κάτι τέτοιο, δεν είχε ξανασυμβεί στις ΗΠΑ, να υπάρχει δηλαδή μια δεύτερη εθνική εορτή για μία ομάδα εθνικής καταγωγής από αυτές που συνθέτουν τον πληθυσμό της χώρας.

Όμως ο Ρήγκαν ενθουσιάστηκε με την ιδέα και καθιέρωσε την 25η Μαρτίου ως εθνική εορτή των Ηνωμένων Πολιτειών, κάτι που εξακολουθεί να ισχύει και σήμερα. Αποτέλεσμα αυτής της απόφασης του Αμερικανού προέδρου είναι και η επίσημη τελετή στον Λευκό Οίκο. Αυτά, τα οποία προδήλως ελάχιστοι σήμερα στην Ελλάδα γνωρίζουν ή θυμούνται, αξίζει να τα έχουμε στο νου μας.

Οχι τόσο ή μόνον για να αναγνωρίζουμε τη σημασία ενός μεγάλου ανδρός, του Αμερικής Ιακώβου, που τόσο άδιστα και άκριτα η Ελλάδα αντιμετώπισε. Αλλά κυρίως για να μαθαίνουμε, επιτέλους, κάποτε, από τα λάθη μας...